

Vrženost a reagování

Všechno, co „jest“, tj. všechno, co můžeme konstatovat jako „jsoucí“, vzniklo buď jako nahodilá hromada (nějakých jsoucích skutečností), nebo jako výsledek aktivit jsoucích (pravých) skutečností (pravých událostí, pravých jsoucen, která jsou schopna akcí a reakcí), které nějak začaly a pak pokračovaly ve svém událostném dění, anebo konečně ustavením z oblasti „ne-jsoucího“, tedy nepředmětné skutečnosti (a to nutně platí pro každou pravou událost, ať už je na jakékoli úrovni). Každá pravá událost má svůj nejvlastnější počátek v „ještě nejsoucím“ (resp. v „ještě ne“), a proto musí být nějak ustavena – a to nikoli z něčeho jiného (jsoucího), ale ani ze sebe, tj. nemůže ustavit samu sebe. Tomuto momentu, který je vlastní „počátku“ každého pravého událostního dění, říkáme „stvořenost“ (a z toho zároveň zřetelně vyplývá, že o stvořenosti nemůžeme nikdy mluvit tam, kde jde o celou pravou událost, pokud už ji můžeme charakterizovat jako „reálnou“, tj. dějící se v rámci „světa“, přesně v rámci určitého jeho regionu). Mezi „stvořeností“ pravé události a její „vržeností“ je nejen rozdíl, ale skutečný předěl, nikoli tedy nějaký automatický přechod. Teprve svou „vržeností“ se událost stává „reálnou“ událostí; což ovšem znamená, že nejen vrženost, ale samo vrhání již předpokládá nějaký „svět“ (reálný svět). Bez „vrženosti“ nemá žádná pravá událost ani možnost reagovat na něco mimo sebe, a to i když je reaktivitou vybavena (zajisté již svou stvořeností resp. v jejím rámci). Vzhledem k tomu, že každá událost musí samu sebe, tj. své bytí, své událostné dění aktivně vykonávat, musí být schopna aktivity. Na nejnižších úrovních je ovšem toto sebe-vykonávání každé události poněkud obestřeno nejasnostmi (jde přece o náš model, a ten musíme teprve dopracovat, a to tak, že se vyhneme vnitřním rozporům a očistíme svůj způsob, jak jen model ustavujeme, tj. myslíme, ode všech vad a nepatříčností), takže se momentálně tímto směrem nevydáme. Pro každou komplikovanější (komplexnější) událost však platí, že jednou ze základních (a přímo konstitutivních) složek jejích aktivit je vždy ustavení, udržování a prohlubování (zkomplexňování) své vlastní „subjektu“ (což lze také vyjádřit jako znovu-ustavování a pře-ustavování události, tj. sebe samé „jakožto subjektu“, neboť vazba mezi subjektem události a událostí samou – jakožto subjektem – je tak těsná, že to také vyžaduje zvláštního zkoumání). V každém případě tedy platí, že reaktivita není ještě skutečným (uskutečněným) reagováním, a že nutným předpokladem každého reagování (nikoli reaktivity) je „vrženost“.

(Písek, 080202-2.)